

maa vi ogsaa meget bestemt fastholde, at den normale Adgang forbeholdes Folk, der har gennemgaaet teologiske Studier og erhvervet sig den Kundskabsmasse, den Uddannelse og den Modenhed, som disse Studier og den forudgaaende akademiske Uddannelse i lærd Skole maa give; ellers vil det betegne et uoverskueligt Tab for vor Folkekirkes Indflydelse i vort Folk, og jeg mener, at ogsaa Forholdet til vore nærmeststaaende Søsterkirker og andre evangeliske Kirker vil undergaa en meget væserlig Forandring, hvis Præstestandens Niveau hos os sænkes paa en Maade, som man absolut ikke tænker paa andre Steder.

Dertil kommer, at de aandelige Forhold i Danmark i høj Grad kræver, at de Mænd, der gaar ud i Præstegeringen, er Mænd, der ikke alene besidder aandelig Modenhed og naturligvis kristelig Udvikling, men tillige har Kundskaber af en saadan Art, at de virkelig er paa Højde med den Aandskultur, der findes i Øjeblikket, og kan retlede, hvor der trænges til Retledning, og det navnlig overfor den Mængde af søgende og tvivlende Mennesker, der findes, ikke mindst saadan som Forholdene har udviklet sig herhjemme siden den store Krig.

I det andet høje Ting omtalte Ordføreren for det radikale Parti, Hr. Gunnar Fog-Petersen, at Præsterne gennemgaaende ikke betød det samme, som de har gjort tidligere, og sagde at det var Filosofferne, Digterne og Forfatterne — og naar Forfatterne omtales som en særlig Klasse, maa man vel sige, at ogsaa Journalisterne i høj Grad hører med dær —, der i Øjeblikket sætter det aandelige Præg paa vort Folk, det er dem, der giver den aandelige Indsats. Enhver vil kunne forstaa, at hvis Forholdet virkelig er saadan, hvad jeg ikke absolut vil underskrive, men hvis det er saadan, at man maa sige, at Præstestanden i Øjeblikket har en mindre aandelig Indflydelse, end den havde tidligere, saa vilde det være, om jeg saa maa sige, det taabeligste at vælge at gøre denne Præstestand ringere, end den altsaa fra den Side set er i Øjeblikket. Det bør være en Stand, hvis Uddannelse gør det muligt for dem at forstaa Tidens Vanskeligheder, saa de kan retlede; og da det teologiske Studium er anlagt saa alsidigt og tidssvarende netop med stadig Hensyntagen til det, som er bærende aandeligt talt, og med Hensyntagen til de Spørgsmaal, som betegner Dagen og Vejen, saa vilde det være i høj Grad trist, om man under de foreliggende Forhold gik med til noget, der

kunde bidrage til at sænke Niveauet i vor Folkekirke og hos dens Præstestand.

Jeg omtaler dette med det teologiske Studium, som jeg i øvrigt skal komme tilbage til, da netop dette Studiums Tidssvarenhed har været Genstand for stærke Angreb i det andet høje Ting, og jeg vil i denne Sammenhæng ogsaa nævne den Kendsgerning, at der i Udlandets Kirker i Øjeblikket er en stærk Udvikling henimod at faa Præstestandens Uddannelse forbedret, netop paa en saadan Maade, at der lægges Vægt paa det teoretiske Studium ved Siden af den tidligere i disse Kirkesamfund oftere stærkt fremhævede praktiske Uddannelse. Og det gælder ikke blot de store Kirkesamfund, men ogsaa de Samfund — der i øvrigt numerisk er lige saa store — som man herhjemme plejer at betegne med Udtrykket Sekter. Det er jo ganske aparte at se, hvordan disse, som jeg vil kalde lavkirkelige Samfund, netop i den nyeste Tid lægger den største Vægt paa at faa teologiske Skoler, hvor man gennemgaaer en virkelig videnskabelig Uddannelse, fordi man ikke mindst efter Krigen har set, hvor nødvendigt det er, at Præstestanden staar paa et saa højt Niveau, at man kan forudsætte, at den har Kendskab til de Aandsmuligheder, som Tidens hele kulturelle Niveau kalder frem.

Man skal derfor vogte sig for i en nødvendig Undtagelseslov, altsaa en Lov, der indfører Undtagelsesregler, at indsætte noget, der kunde virke hemmende eller ødelæggende for Tilgangen til det teologiske Studium, og det er da et af de Synspunkter, ud fra hvilke jeg betragtede de Foranstaltninger, der blev foretaget i 1922, og som jeg atter anlægger nu. Jeg ser altsaa paa Lovforslaget under en dobbelt Forudsætning, for det første den, at Præstestandens Niveau gennemgaaende bør opretholdes, og for det andet, at der er en vedvarende Teologmangel, men at denne Teologmangel dog er nedadgaaende. Jeg billiger derfor under disse Omstændigheder, at man holder sig til de to Veje, som blev anvist i 1922, og tillige, at man med Hensyn til disse to forskellige Grupper, som man gav Adgang til at komme i Betragtning ved Besættelse af Præsteembeder, optræder paa forskellig Maade.

Det er naturligt, at man, naar man skal søge nye Veje for at finde brugbare og gode Præstemner til den danske Folkekirke, først vender sig til de gejstlige, som staar den danske Kirke nær, og derfor er det, at § 1 har disse 3 Klasser: De